

Столична община

Входящ №

СОА25-ВК66-9288

Регистриран на 23.10.2025

За проверка: <https://sofia.bg/registry-report>

СТОЛИЧНА ОБЩИНА

СТОЛИЧЕН ОБЩИНСКИ СЪВЕТ

1000 София, ул. Московска № 33, Тел. 93 77 591, <http://www.sofiacouncil.bg>

ЧРЕЗ:

**Г-Н ЦВЕТОМИР ПЕТРОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СОС**

ДО:

ОБЩИНСКИТЕ СЪВЕТНИЦИ В СОС

ДОКЛАД

**Относно: Преименуване на улици с цифрови имена
в кв. Симеоново, район Витоша, на имената на видни
общественици и личности с принос в областта на науката,
културата и изкуството**

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА ОБЩИНСКИ СЪВЕТНИЦИ,

На основание чл. 4, ал. 1, чл. 6, ал. 1, т. 2, чл. 8, ал. 1 и чл. 12, ал. 3 и ал. 4 от „Наредбата за именуване и преименуване на общински обекти, поставяне, преместване и премахване на паметници и художествени елементи на територията на Столична община“ внасяме доклад за преименуване на улици с цифрови имена в квартал Симеоново, район Витоша, на имената на личности със заслуги в областта на науката, културата и изкуството и активна дейност в полза на обществото.

Улиците, предложени за преименуване, са с цифрови имена, а съгласно чл. 11 от Наредбата за именуване и преименуване на общински обекти цифрови имена на улици се допускат само в особени случаи – хипотеза, която в случая не е налице.

Улици с предложените имена не съществуват в Столична община, видно от писма-становища на „ГИС София“ ЕАД.

Изпратено е писмо до кмета на район Витоша с искане за становище.

Във връзка с изложеното по-горе предлагаме на Столичния общински съвет да подкрепи предложения проект на решение.

Приложения:

1. Проект за решение.
2. Карта на улиците в кв. Симеоново.
3. Писма-становища от „ГИС-София“ ЕАД изх. № ГИС25-07-00-870-[1] от 25 юли 2025 г. и изх. № ГИС25-07-00-1131-[1] от 30 септември 2025 г.
4. Биографични справки.
5. Писмо до кмета на район Витоша с искане за становище.

С уважение:

Радко Милков -
Веселин Князевски -
Антон Селищев
Сергей Борисов (учр.)
Иванко Костадинов

СТОЛИЧНА ОБЩИНА

СТОЛИЧЕН ОБЩИНСКИ СЪВЕТ

1000 София, вл. Московска № 33. Тел. 93 77 591. <http://www.sofiacouncil.bg>

ПРОЕКТ

РЕШЕНИЕ №

на Столичния общински съвет

от 2025 година

За: Преименуване на улици с цифрови имена в кв. Симеоново, район Витоша, на имената на видни общественици и личности с принос в областта на науката, културата и изкуството

На основание чл. 21, ал. 1, т. 18 от Закона за местното самоуправление и местната администрация и чл. 4, ал. 1, чл. 6, ал. 1, т. 2, чл. 8, ал. 1 и чл. 12, ал. 3 и ал. 4 от „Наредбата за именуване и преименуване на общински обекти, поставяне, преместване и премахване на паметници и художествени елементи на територията на Столична община“

СТОЛИЧНИЯТ ОБЩИНСКИ СЪВЕТ

РЕШИ:

1. Преименува улици с цифрови имена в район Витоша, квартал Симеоново, Столична община, както следва:

1.1. улица 88А-ма с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 151Б, през ОТ 151, ОТ 153, ОТ 154, ОТ 155, ОТ 156, ОТ 76, ОТ 156А, ОТ 156Б, ОТ 157А, ОТ 157 до ОТ 158А по плана на м. „В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР“ с името „Васка Емануилова“ с изписване при транслитерация „Vaska Emanuilova“;

1.2. улица 69-та с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 146, през ОТ 164, ОТ 163, ОТ 163А, ОТ 161, ОТ 160 до ОТ 159 по плана на м. „В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР“, с името „Професор Любомир Милетич“ с изписване при транслитерация „Prof. Lyubomir Miletich“;

1.3. улица 70-та с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 141, през ОТ 179, ОТ 178 до ОТ 177 по плана на м. „В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР“ с името „Наум Шопов“ с изписване при транслитерация „Naum Shopov“;

1.4. улица 71-ва с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 180, през ОТ 216, ОТ 215 до ОТ 214 по плана на м. „В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР“ с името „Анна Хен-Йосифова“ с изписване при транслитерация „Anna Hähn-Jossifoffa“;

1.5. улица 73-та с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 248, през ОТ 239, ОТ 238 до ОТ 237 по плана на м. „В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР“ с името „Тръпко Василев“ с изписване при транслитерация „Trapko Vasilev“;

1.6. улица 75-та с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 260, през ОТ 234, ОТ 233, ОТ 232, ОТ 231, ОТ 230, ОТ 229, ОТ 228, ОТ 227, ОТ 226, ОТ 225, ОТ 224, ОТ 223, ОТ 221 до ОТ 275 по плана на м. „В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР“ с името „Професор Исак Паси“ с изписване при транслитерация „Prof. Isaac Passy“;

1.7. улица 77-ма с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 211, през ОТ 286, ОТ 285 до ОТ 284 по плана на м. „В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР“ с името „Тодор Мазаров“ с изписване при транслитерация „Todor Mazarov“;

1.8. улица 78-ма с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 273, през 287, ОТ 288, ОТ 289А до ОТ 289 по плана на м. „В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР“ с името „Елена Николай“ с изписване при транслитерация „Elena Nicolai“;

1.9. улица 79-та с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 274А, през ОТ 295, ОТ 294 до ОТ 293 по плана на м. „В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР“ с името „Елиас Канети“ с изписване при транслитерация „Elias Canetti“;

1.10. улица 80-та с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 276, през ОТ 296, ОТ 296А, ОТ 297А, ОТ 297, ОТ 298, ОТ 299 до ОТ 300 по плана на м. „В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР“ с името „Жул Паскин“ с изписване при транслитерация „Jules Pascin“;

1.11. улица 81-ва с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 175, през ОТ 308, ОТ 307А, ОТ 307, ОТ 306, ОТ 304, ОТ 303 до ОТ 301 по плана на м. „В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР“ с името „Елизабет Кларк“ с изписване при транслитерация „Elisabeth Clarke“;

1.12. улица 82-ва с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 284, ОТ 289, ОТ 289Б, ОТ 292, ОТ 292А, ОТ 293, ОТ 300, ОТ 301, ОТ 301А, ОТ 317, ОТ 316, ОТ 320, ОТ 320А, ОТ 321, ОТ 41, ОТ 322, ОТ 323, ОТ 323А, ОТ 324 до ОТ 325 по плана на м. „В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР“ с името „Асен Овчаров“ с изписване при транслитерация „Asen Ovcharov“;

1.13. улица 83-та с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 318, през ОТ 315, ОТ 341, ОТ 340, ОТ 330, ОТ 328, ОТ 327, ОТ 326, ОТ 325А до ОТ 325 по плана на м. „В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР“ с името „Елисавета Вазова“ с изписване при транслитерация „Elisaveta Vazova“;

1.14. улица 84-та с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 357, през ОТ 348 до ОТ 341 по плана на м. „В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР“ с името „Илко Ешкенази“ с изписване при транслитерация „Ilko Eskenazi“;

1.15. улица 85-та с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 353, през ОТ 352А, ОТ 351, ОТ 352 до ОТ 327 по плана на м. „В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР“ с името „Морис Аладжем“ с изписване при транслитерация „Maurice Aladjem“;

1.16. улица 86-та с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 312, през ОТ 344, ОТ 345, ОТ 346, ОТ 348, ОТ 349, ОТ 350 до ОТ 351 по плана на м. „В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР“ с името „Жени Патева“ с изписване при транслитерация „Zheni Pateva“;

1.17. улица 87-ма с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 297, през ОТ 302, ОТ 304, ОТ 305 до ОТ 313 по плана на м. „В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР“ с името „Елена Карамихайлова“ с изписване при транслитерация „Elena Karamihaylova“;

1.18. улица 88-ма с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 346 до ОТ 359 по плана на м. „В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР“ с името „Захария Шумлянска“ с изписване при транслитерация „Zahariya Shumlyanska“;

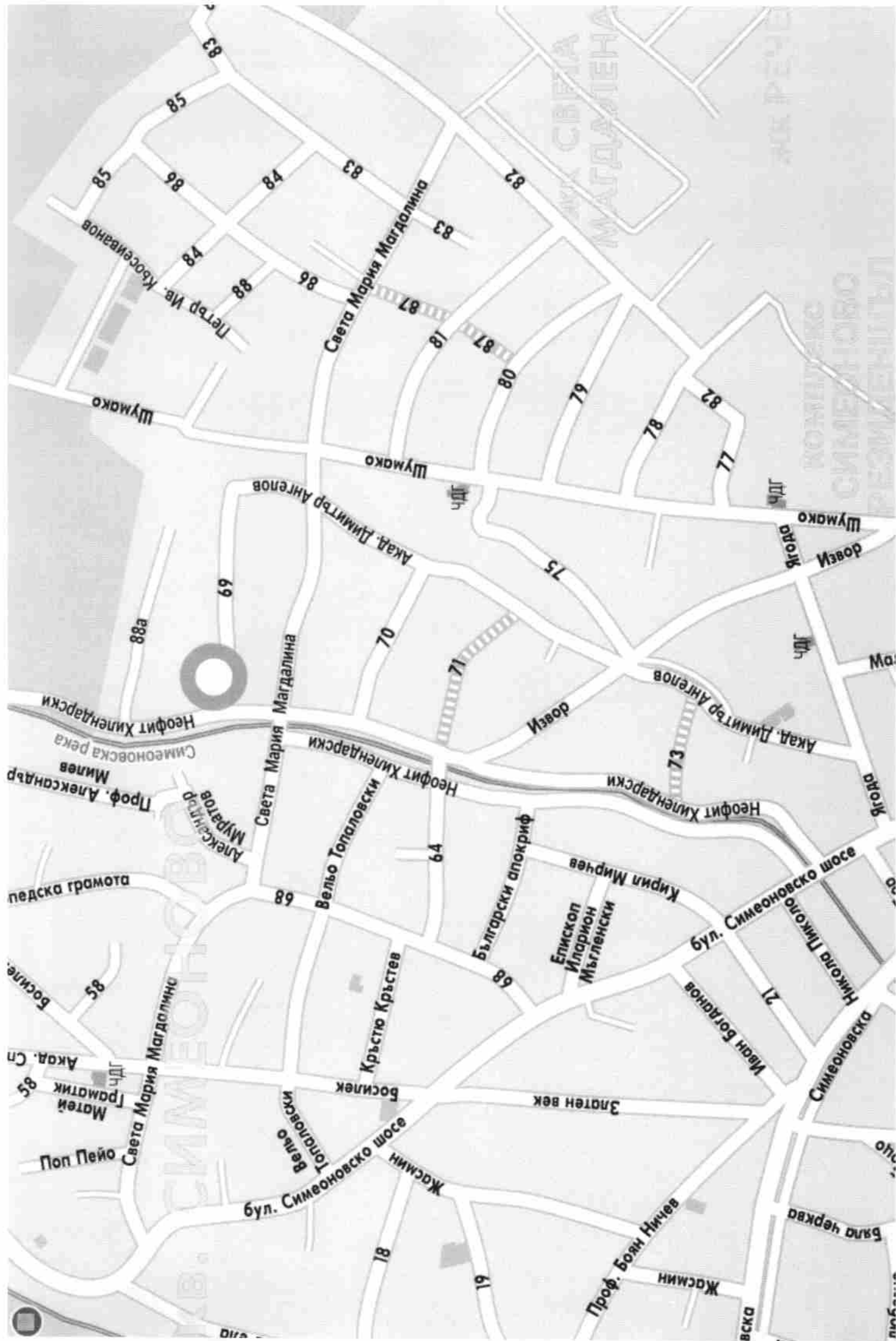
2. Възлага на кмета на Столична община да публикува решението по т. 1 в поне един местен ежедневник, както и в официалния сайт на Столична община.

3. Възлага на кмета на Столична община в срок до един месец от датата на вземане на настоящото решение да организира поставянето на обозначителни табели с новото наименование на улиците.

Настоящото решение е прието на заседание на Столичния общински съвет, проведено на 2025 г., Протокол №, точка от дневния ред, по доклад № 2025 г. и е подпечатано с официалния печат на Столичния общински съвет.

**Председател на Столичния
общински съвет:**

Цветомир Петров

Изх. № ГИС25-07-00-870-[1]/25.07.2025г.

ДО

Г-Н ВИЛИ ЛИЛКОВ

ОБЩИНСКИ СЪВЕТНИК - СТОЛИЧНА ОБЩИНА

гр. София, ул. Московска № 33, ПК 1000

на Ваш изх. № СОА25-ТД26-10241/22.07.2025г.

Относно: Преименуване на улици в гр. София

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ЛИЛКОВ,

В отговор на Ваше писмо, регистрирано в деловодната система на "Географска информационна система – София" ЕООД с вх. № ГИС25-07-00-870/22.07.2025г., с искане за становище във връзка с подготвяни от Вас доклади за преименуване на улици на територията на гр. София и след извършена проверка в поддържаната от дружеството информационна система СОФКАР, Ви предоставяме следната информация:

По т. 1 - предоставяне на осови точки на 18 бр. улици с цифрови имена, находящи се на територията на кв. Симеоново, район Витоша - Столична община:

- улица 69-та, кв. Симеоново, район Витоша - Столична община е с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 146, през ОТ 164, ОТ 163, ОТ 163А, ОТ 161, ОТ 160 до ОТ 159 по плана на м. "В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР";
- улица 70-та, кв. Симеоново, район Витоша - Столична община е с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 141, през ОТ 179, ОТ 178 до ОТ 177 по плана на м. "В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР";
- улица 71-ва, кв. Симеоново, район Витоша - Столична община е с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 180, през ОТ 216, ОТ 215 до ОТ 214 по плана на м. "В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР";
- улица 73-та, кв. Симеоново, район Витоша - Столична община е с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 248, през ОТ 239, ОТ 238 до ОТ 237 по плана на м. "В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР";
- улица 75-та, кв. Симеоново, район Витоша - Столична община е с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 260, през ОТ 234, ОТ 233, ОТ 232, ОТ 231, ОТ 230, ОТ 229, ОТ 228, ОТ 227, ОТ 226, ОТ 225, ОТ 224, ОТ 223, ОТ 221 до ОТ 275 по плана на м. "В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР";

- улица 77-ма, кв. Симеоново, район Витоша - Столична община е с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 211, през ОТ 286, ОТ 285 до ОТ 284 по плана на м. "В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР";
- улица 78-ма, кв. Симеоново, район Витоша - Столична община е с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 273, през 287, ОТ 288, ОТ 289А до ОТ 289 по плана на м. "В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР";
- улица 79-та, кв. Симеоново, район Витоша - Столична община е с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 274А, през ОТ 295, ОТ 294 до ОТ 293 по плана на м. "В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР";
- улица 80-та, кв. Симеоново, район Витоша - Столична община е с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 276, през ОТ 296, ОТ 296А, ОТ 297А, ОТ 297, ОТ 298, ОТ 299 до ОТ 300 по плана на м. "В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР";
- улица 81-ва, кв. Симеоново, район Витоша - Столична община е с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 175, през ОТ 308, ОТ 307А, ОТ 307, ОТ 306, ОТ 304, ОТ 303 до ОТ 301 по плана на м. "В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР";
- улица 82-ва, кв. Симеоново, район Витоша - Столична община е с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 284, ОТ 289, ОТ 289Б, ОТ 292, ОТ 292А, ОТ 293, ОТ 300, ОТ 301, ОТ 301А, ОТ 317, ОТ 316, ОТ 320, ОТ 320А, ОТ 321, ОТ 41, ОТ 322, ОТ 323, ОТ 323А, ОТ 324 до ОТ 325 по плана на м. "В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР";
- улица 83-та, кв. Симеоново, район Витоша - Столична община е с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 318, през ОТ 315, ОТ 341, ОТ 340, ОТ 330, ОТ 328, ОТ 327, ОТ 326, ОТ 325А до ОТ 325 по плана на м. "В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР";
- улица 84-та, кв. Симеоново, район Витоша - Столична община е с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 357, през ОТ 348 до ОТ 341 по плана на м. "В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР";
- улица 85-та, кв. Симеоново, район Витоша - Столична община е с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 353, през ОТ 352А, ОТ 351, ОТ 352 до ОТ 327 по плана на м. "В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР";
- улица 86-та, кв. Симеоново, район Витоша - Столична община е с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 312, през ОТ 344, ОТ 345, ОТ 346, ОТ 348, ОТ 349, ОТ 350 до ОТ 351 по плана на м. "В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР";
- улица 87-ма, кв. Симеоново, район Витоша - Столична община е с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 297, през ОТ 302, ОТ 304, ОТ 305 до ОТ 313 по плана на м. "В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР";
- улица 88-ма, кв. Симеоново, район Витоша - Столична община е с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 346 до ОТ 359 по плана на м. "В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР";

- улица 88А-ма, кв. Симеоново, район Витоша - Столична община е с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 151Б, през ОТ 151, ОТ 153, ОТ 154, ОТ 155, ОТ 156, ОТ 76, ОТ 156А, ОТ 156Б, ОТ 157А, ОТ 157 до ОТ 158А по плана на м. "В.З. СИМЕОНОВО-СЕВЕР";

По т. 2 - предоставяне на осови точки на 5 бр. улици с цифрови имена, находящи се на територията на район Искър - Столична община:

- улица 5002-ра, район Искър - Столична община е с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 98, през ОТ 96, ОТ 94, ОТ 93, ОТ 91, ОТ 90, ОТ 89, ОТ 88, ОТ 84, ОТ 83 до ОТ 81 по плана на м. "НПЗ ИСКЪР- СЕВЕР-I,II,III ЧАСТ";

- улица 5004-та, район Искър - Столична община е с обхват на уличната регулация от бул. Искърско шосе, през осова точка /ОТ/ 31, ОТ 100, ОТ 100А, ОТ 129, ОТ 128 до ОТ 127 до по плана на м. "НПЗ ИСКЪР-ЮГ";

- улица 5006-та, район Искър - Столична община е с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 39, през ОТ 20А, ОТ 20Б, ОТ 108 до ОТ 105 по плана на м. "НПЗ ИСКЪР- СЕВЕР-I,II,III ЧАСТ";

- улица 5032-ра, район Искър - Столична община е с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 44, през ОТ 45, ОТ 46, ОТ 47, ОТ 48 до ОТ 40 по плана на м. "Ж.К. ДРУЖБА 1-I и II ЧАСТ";

- улица 5033-та, район Искър - Столична община е с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 95, през ОТ 44 до ОТ 43 по плана на м. "Ж.К. ДРУЖБА 1-I и II ЧАСТ".

По т. 3 - към днешна дата на територията на Столична община не съществуват улици и/или площади с наименования "Ана Хен Йосифова", "Ана Карима", "Васка Емануилова", "Елена Карамихайлова", "Елена Николай", "Елисавета Вазова", "Людмила Проконова", "Неда Фтичева", "Ружа Барбар", "Аврам Таджер", "Антон Драндар", "Ботю Бараков", "Братя Дипчеви", "Жорж Нурижан", "Жул Паскин", "Йешуа Калев", "Рафаел Камхи", "Яко Аврамов", "Боян Атанасов", "Любен Златаров", "Никола Пецев", "Никола Ванчев" и "Хенри Левенсон".

X ВЕСЕЛКА ДИШЕВА
УПРАВИТЕЛ НА ГИС-СОФИЯ ЕООД
Digitally Signed by: Veselka Disheva

Изм. № ГИС25-07-00-1131-[1]/30.09.2025г.

ДО

Г-Н ВИЛИ ЛИЛКОВ

ОБЩИНСКИ СЪВЕТНИК към

СТОЛИЧЕН ОБЩИНСКИ СЪВЕТ

гр. София, ул. Московска № 33, ПК 1000

на Ваш изх. № СОА25-ТД26-12977/18.09.2025г.

Относно: Преименуване на улици в гр. София

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ЛИЛКОВ,

В отговор на Ваше писмо, регистрирано в деловодната система на "Географска информационна система – София" ЕООД с вх. № ГИС25-07-00-1131/18.09.2025г., с искане за становище във връзка с подготвяни от Вас доклади за преименуване на улици на територията на район Слатина – Столична община и след извършена проверка в поддържаната от дружеството информационна система СОФКАР, Ви уведомяваме следното:

По т. 1 – За ул. 559, ул. 595, ул. 596, ул. 598 и ул. 599, описани в писмото Ви, не могат да бъдат предоставени обхвати с осови точки, тъй като съгласно подробен устройствен план на м. "ХРИСТО СМИРНЕНСКИ-СЛАТИНА-УЛ.КРИВИНА", одобрен с Решение № 70 по Протокол № 24 от 30.03.2001 г. на Столичен общински съвет, не са предвидени улици на местата на съществуващите.

В одобрените кадастрална карта и кадастрални регистри със Заповед № РД-18-138 от 24.07.2017 г. на изпълнителния директор на Агенция по геодезия, картография и кадастър, за ул. 559, ул. 598 и ул. 599 няма обособени поземлени имоти, а за ул. 595 и ул. 596 са обособени поземлени имоти с НТП "за второстепенна улица", както следва:

- ул. 595 - отразена като поземлен имот с идентификатор 68134.705.285 в одобрените КККР;
- ул. 596 - отразена като поземлен имот с идентификатор 68134.705.288 в одобрените КККР.

По отношение на останалите улици, вписани в писмото Ви, представяме следната информация за обхват съобразно одобрения подробен устройствен план:

- ул. 587 - с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 98 до ОТ 97 по плана на м. "ХРИСТО СМИРНЕНСКИ-СЛАТИНА-УЛ.КРИВИНА";
- ул. 589 - с обхват на уличната регулация от осова точка /ОТ/ 81а до ОТ 82а по плана на м. "ХРИСТО СМИРНЕНСКИ-СЛАТИНА-УЛ.КРИВИНА";

- ул. 590 - с обхват на уличната регулация от ОТ 82, през ОТ 81, ОТ 80, ОТ 101, ОТ 102 и ОТ 97, и продължението през ОТ 96, ОТ 93а до ОТ 113Б по плана на м. "ХРИСТО СМИРНЕНСКИ-СЛАТИНА-УЛ.КРИВИНА".

По т. 2 - към днешна дата на територията на Столична община не съществуват улици и/или площади с наименования "Тодор Мазаров", "Захария Шумлянска", "Елизабет Кларк", "Жени Патева", "Асен Овчаров", "Елиас Канети", "Исак Паси", "Любомир Милетич", "Морис Аладжем", "Наум Шопов" и "Тръпко Василев".

С Решение № 654 от 21.07.2022г. на Столичен общински съвет, е именуван терен, представляващ поземлен имот с идентификатор 68134.703.1350 в одобрените КККР, с името "Градина Татяна Лолова";

С Решение № 98 от 09.02.2006г. на Столичен общински съвет е наименувана улица на територията на с. Казичене, район Панчарево - Столична община, с името - ул. Емил Димитров.

X ВЕСЕЛКА ДИШЕВА
УПРАВИТЕЛ НА ГИС-СОФИЯ ЕООД
Digitally Signed by: Veselka Disheva

Анна Хен-Йосифова

Анна Хен-Йосифова (1872, Брауншвайг, Германия – 1931, София) е една от първите жени, които правят в България професионална живопис в жанра на натюрмортите с цветя, в който българското изобразително изкуство няма собствена традиция. Тя е и първата, която прави авторско приложно изкуство. Завършва Художествено-индустриалното училище в родния си град и специализира в Хага. Член на Брауншвайгското, Саксонското и Мюнхенското дружество на художниците. Пристига в България през 1899 г. със съпруга си известния архитект Пенчо Койчев.

Ана-Хен Йосифова е член на дружествата „Съвременно изкуство“ и „Лада“ и участва в изложбите им в Загреб, Белград, София, Мюнхен, Лиеж, Венеция, Рим. През 1907 г. участва в съвместна изложба с проф. Никола Михайлов.

Домът на семейството, изграден на площад „Македония“, се превръща в средище на дружество „Съвременно изкуство“, което обединява представители на софийския културен елит – Константин Величков, Андрей Протич, декораторът Хараламби Тачев, художниците Никола Михайлов, Никола Петров, Елена Карамихайлова, скулпторът Марин Василев, карикатуристът Александър Божинов, писателят Пенчо Славейков, архитектите Пенчо Койчев, Киро Маричков, Георги Фингов и др.

От 1903-1904 г. води в дома си частни уроци (първите в България) по живопис и пирогравюра за любители, безплатно за учениците на Рисувалното училище. През 1907 г. участва в Обща изложба, организирана от Рисувалното училище в София, а през 1909 г. организира първата си самостоятелна изложба в България в дома си. Член е на Парижкия съюз на художниците, основан от Огюст Роден и Пол Адам.

За активната си благотворителна дейност е наградена с орден за граждански заслуги „Дамски кръст – III ст.“, с грамоти и почетни дипломи.

В края на 1930 г. организира самостоятелна изложба в Тръпковата галерия в София с 55 картини. Посмъртно участва в изложбата на жените художнички през 1931 г.

Васка Емануилова

Васка Емануилова Игова (1905, с. Комщица, Царибродско – 1985, София) е първата жена, оставила трайна следа в българската скулптура. Неин брат е микробиологът академик Игнат Емануилов.

През 1927 г. завършва Държавната художествена академия. През 1939 г. специализира скулптура в Париж. Работи с гипс, бронз и глина, основно в областта на малката пластика в жанровете голо тяло, историческа и битова композиция и най-вече портрет. Създава скулптурни портрети на свои колеги и съвременници. Известна е и с женски и детски портрети и еротични серии.

През 1931 г. става съосновател и член на Дружеството на новите художници и участва в много от организираните от него колективни художествени изложби.

През 1961 г. е наградена с орден „Червено знаме на труда“.

През 1985 г. дарява на Софийска градска художествена галерия 90 свои скулптури, 48 акварели и 35 рисунки. Нейни творби са притежание и на Националната художествена галерия и галериите в Пловдив, Русе, Варна, Добрич, Бургас и частни сбирки в България и по света.

Елена Карамихайлова

Елена Карамихайлова (1875, Шумен – 1961, София) е една от първите български художнички след Освобождението и първата българска художничка с академично образование. Неин брат е известният софийски хирург Иван Карамихайлов, а племенницата ѝ Елисавета Карамихайлова е сред основоположниците на атомната физика в България. Завършва Нанчовото училище (днес ПМГ „Нанчо Попович“) в Шумен и американския Робърт колеж в Цариград. Учи живопис в Академията в Мюнхен, където се оформя като художник-импресионист. Сред най-известните ѝ портрети от този период са портретите на сестрите ѝ Райна и Елисавета, картините „Пред бала“, „Пред огледалото“, „Пред пианото“, „Пролет“, „Оптимизъм“. От 1910 г. е член на дружество „Съвременно изкуство“ и участва в много изложби в страната и чужбина. По време на Първата световна война темата за майчинството, пресъздадена в платна като „Българска мадона“, „Майка“, „Писмо от фронта“, „Селянка от Земен“, става основна тема за художничката. Дълги години прекарва по няколко месеца в село Земен и рисува там: „Деца от Земен“, „Овчарки“, „Из дефилето на Струма“, „Две сестри“ и много натюрморти с цветя. През 1946 г. е удостоена с орден „За граждански заслуги“, а през 1955 г. получава званието „Заслужил художник“. Създадената през 1955 г. художествена галерия в Шумен носи нейното име.

Елена Николай

Елена Николай (1905, с. Церово, Пазарджишко – 1993, Милано, Италия), родена Стоянка Николова, е оперна певица (мецосопрано), една от най-известните оперни певици на XX век.

Учи в Американския колеж в Самоков, където за първи път е забелязан певческия ѝ талант. По-късно живее в САЩ, където следва нейния брат и се записва като студентка по философия в град Оберлин, щата Охайо. Прекъсва следването си и кандидатства в Миланската консерватория, където е приета и я завършва с отличие.

В продължение на две десетилетия от 1938 г. е първо мецосопрано на Миланската опера „Ла Скала“.

От 1963 г. се премества в Рим и продължава кариерата си в киното. В периода 1963 – 1968 г. се снима в седем филма.

Умира през 1993 г. в дома „Верди“ в Милано, построен от композитора за възрастни музиканти.

Елизабет Кларк

Елизабет Кларк (1867, Пловдив – 1942, София) полага основите на предучилищното възпитание в България. Дъщеря е на протестантския мисионер Уилям Ф. Кларк. Основно и средно образование получава в Цариград и САЩ. Завършва педагогически курс за детски учителки в Чикаго, след което се завръща в България.

През 1898 г. открива Американска детска градина в Самоков, а през 1900 г. отваря в София детска градина с курсове за подготовка на възпитателки, които ръководи до 1929 г. С материалната подкрепа на Съвета на мисиите и с дарения на заможни българи, построява специално здание за провеждане на обучение на детски учителки на ъгъла на ул. „Христо Белчев“ и ул. „Солунска“. През 1907 г. открива филиал на градината, в който работят първите завършили курсистки. Нейният курс съществува до откриването на Държавния институт за детски учителки през 1942 г. За това време тя подготвя 42 випуска преподавателки, които откриват стотици детски градини в цялата страна. Тя постоянно осъвременява педагогическите си курсове и разширява мрежата от детски градини. През 1920 г. открива нови две градини в София, а през 1930 г. – в с. Кнежа, Оряховско, заедно с ясли.

Превежда и издава книги и статии с педагогически характер, основава списание „Детска градина“, една от създателките е и на списание „Първи стъпки“. Автор е на книгата „Изучаване на детската природа от гледище на детската градина“.

Елизабет Кларк развива активна обществена и благотворителна дейност. Организира майчини събрания, педагогически сказки, неделни училища, основава дружество „Покровителство на животните“, работи за сиропиталище „Отец Паисий“ в София, за изграждане на дом за бедни родители и бездомни деца, издържа младежи да завършат образованието си. Осиновява и отглежда две момчета – кръгли сираци.

Учредява „Фондация за предучилищно възпитание“. Като мотиви за своето решение тя сочи голямата си симпатия към България, станала ѝ второ отечество, обичта си към малките българчета и желанието те да бъдат добре възпитани и отгледани. Елизабет Кларк внася за целите на фондацията 300 хил. лв., с които е закупен имот в Лозенец за изграждане на Институт за предучилищно възпитание на ул. „Кораб планина“ и ул. „Плачковица“. През 1944 г. Фондацията разкрива две детски градини в София, а през 1945 г. в триетажно здание на ул. „Христо Белчев“ № 32 разкрива дом за сираци с капацитет 50–60 души. Домът съществува в продължение на 5 години до закриването на Фондацията през 1950 г.

Елисавета Консулова-Вазова

Елисавета Консулова-Вазова (1881, Пловдив – 1965, София) е една от първите български художнички и представител на малобройния женски интелектуален елит от първите десетилетия на XX век. Съпруга е на Борис Вазов, най-малкия брат на Иван Вазов, и майка на художничката Бинка Вазова.

Родена е в семейството на поборника от Априлското въстание Георги Консулов и Анна Консулова (Хаджиенъова). През 1891 г. семейството се мести в София, където бащата е директор на спиртната фабрика.

Завършва Рисувалното училище в София. Специализира портретна живопис в Мюнхен в академията на Дружеството на жените художнички, специалност „Портретна живопис“. Рисува с маниер, близък до този на импресионистите и много от платната ѝ са рисувани на открито. Предпочита техники като пастел, маслени бои и акварел. Позират ѝ Стоян Михайловски, Борис Вазов, Христо Стамболски, Добри Христов, Иван Вазов, Александър Божинов, Кирил Христов, арх. Атанас Донков и редица български актьори.

През Балканската и Междусъюзническата война е милосърдна сестра на фронта.

Първата ѝ изложба е в София (1919). Следват изложби в Прага (1931), Пилзен и Братислава (1932) и отново в София (1934, 1956). Нейни картини се намират в много музеи.

Елисавета Вазова е сред основателите на дружество „Родно Изкуство“. През 1939 г. основава и става председател на дружество „Български дом“, което си поставя за цел да повиши домашната култура на българската домакиня. Редактор е на сп. „Беседа“ (1934–1940). Издава сп. „Дом и свят“ (1940–1943), на което е редактор, коректор, автор, уредник и разпространител. Редакцията е в дома ѝ, а дъщерите ѝ са преводачки и илюстраторки. Сътрудничи на сп. „Художник“ и сп. „Изкуство“ със статии за българското и западноевропейското изобразително изкуство. След Втората световна война издава преводи на детски книжки с приказки.

През 1938 г. е съорганизатор на Общата художествено-занаятчийска изложба в София и помага за организирането на Българската етнографска изложба в Прага. От 1948 г. е член на Съюза на българските художници.

Удостоена е с ордени „За гражданска заслуга“ (1937); „За насърчение към човеколюбие“ – II ст. (1937) и „Св. св. Кирил и Методий“ I ст. (1961).

Жени Патева

Жени (Дженда) Патева (1878, с. Градец, Котленско – 1955, София) завършва Девическа гимназия и придобива права на учител. Преподава в Карнобат и в Девическото училище в Разград. От 1900 г. живее в Бургас със съпруга си Иван Патов – учител, адвокат, заместник-кмет. Майка на три деца.

През 1901 г. е сред основателите на Българския женски съюз. Слуша лекции по философия и социология в Берлин, по-късно и в Париж.

През 1905 г. организира просветно-благотворително дружество „Самосъзнание“, което открива неделни училища за неграмотни и възобновява дейността на читалище „Пробуда“.

През 1908 г. на конгрес в Амстердам по нейно предложение БЖС става член на Международния съюз за правата на жените.

От 1905 до 1912 г. редактира вестник „Женски глас“. През 1915 г. взема дейно участие в създаването на Международната лига за мир и свобода. През 1918 г. основава българския клон на Международния женски комитет за траен мир.

Участва с доклади на конгреси на Международния женски съюз в Стокхолм, Осло, Хага и Рим. Обявена е за „Почетен член на Международния синдикат на демократичните писатели“.

От 1931 г. ръководи вегетарианското дружество „Нов живот“ в Бургас. Издава седем книги, превежда от немски, френски и руски, сътрудничи на много вестници и списания. Организира десетки беседи, дискусии и издава студии по въпросите на възпитането на децата.

Захария Шумлянска

Захария Шумлянска (1864, с. Могила, Битолско – 1937, София) е известна като „Майка Шумлянска“. За отличен успех и по препоръка на учителския съвет и на общинската администрация получава стипендия, за да учи в Пловдивската гимназия, която завършва с отличен успех през 1895 г. Преподава 14 години във Воден, Скопие, Одрин и в Девическата гимназия в Солун. Омъжва се за поляка емигрант Юлиан Шумлянски от Лвов, Украйна, който преподава естествени науки в Русенската гимназия „Княз Борис І“, в Солунската българска мъжка гимназия и в български училища в Македония.

Посвещава се на идеята за създаване в Битоля на дом за сираци от Илинденското въстание, оглавява сдружение „Утеха“ и организира към черквата „Св. Богородица“ трапезария за тях. Обикаля Прилеп, Охрид, Кичево, Ресен, Крушево и събира средства и дрехи за сираците. Валията на Битоля Азим бей пръв внася „пет турски лири и се подписа саморъчно“. Битолският евреин Рафаел Камхи, в чиято къща има скривалище за македонските революционери, за тяхната каса и архив, дарява платове и одеала. Дарения идват от собствениците на фурни, от месари и рибари, а обущари и шивачи шият дрехи за децата на символични цени. Д-р Ангелаки Робев лекува сираците безплатно, а аптекарите отпускат лекарствата с намаление. От всички краища на Битолския вилает се стичат безпризорни деца.

Сдружението е подкрепено от Македонското женско благотворително дружество в София и от царица Елеонора. През летните месеци сираците живеят в манастири в Битолско, а Захария Шумлянска живее с тях и им помага.

През 1910 г. заради връзки с ВМОРО Юлиан Шумлянски е интерниран в Солун. Семейството е изпратено на гарата в Битоля от множество граждани и от сираците. В Солун те подновяват обществената си дейност, а Захария е начело на благотворително женско дружество и събира помощи за затворниците в града.

През Междусъюзническата война те са сред организаторите за създаването на болницата „Червен кръст“ в Солун за ранените български войници.

През Първата световна война са под домашен арест, а по-късно са интернирани за повече от три години в Северна Африка (Захария в Маади, Кайро, а Юлиан – във Фезан). След като полската държава става независима, през 1919 г. тя се застъпва за своя поданик Юлиан Шумлянски и те са освободени.

В София са посрещнати като национални герои. Пожар в Солун опустошава дома на семейството, а през 1920 г. Юлиан Шумлянски умира. Захария продължава дейността си. През 1924–1926 г. с подкрепата на македонските братства и организации, на личните дарения на хиляди софиянци и с помощ от общината и държавата на ул. „Владайска“ е построено сиропиталище, където от 70 до 120 деца на възраст от 7 до 14 години намират подслон, а най-способните получават стипендии, за да продължат образованието си. Домът получава помощ от Македонската кооперативна и Македонската народна банка, братствата и дружбите, царското семейство, бежанци и обикновени софийски граждани.

По случай 50 години благотворителна дейност Захария Шумлянска е почетена с тържество в салона на „Алианс франсез“ в София, когато стотици хора идват, за да изкажат признателността си за сътвореното от нея.

Отон и Ружа Барбар

Ружа Барбар, родена през 1883 г. в Пловдив, е известна учителка, журналистка и театрален критик. Завършва романска филология в Женевския университет. След завръщането си в България преподава във Втора софийска девическа гимназия, превежда романи и театрални пиеси на български. Пише статии, свързани с възпитанието на девойките във в-к „Реч“, в рубриката „Женска хроника“; публикува театрални критики за редица театрални пиеси и сътрудничи на вестниците „Дневник“, „Нов дневник“ и др.

Нейният баща д-р Игнаций Барбар е поляк, служил в Руската армия и участвал в Руско-турската война. След Освобождението остава в България, заедно със съпругата си Дороти. Тук се раждат децата им Отон, Станислав и Ружа. Д-р Барбар участва активно в организирането на здравните служби в България. Той е сред учредителите на клон на БЧК в Кюстендил и е столичен гарнизонен лекар.

Синът му юристът Отон Барбар участва в Балканската и Първата световна война. В книгата си „Спомените на Отон Барбар“ той заявява: „Аз изпълних своя обществен дълг“. Като взводен командир (на рота от 25-и пехотен Драгомански полк) получава орден за храброст за участие в боевете в края на 1912 г. и през март 1913 г. по време на Балканската война. Той е първият комендант на Чаталджа, назначен за това, че първи влиза с взвода си в града. Неговият брат, запасният поручик Станислав Барбар, завършва история в Софийския университет и е убит при атентат през март 1920 г. в театър „Одеон“ в София.

Асен Овчаров

Асен Овчаров (1906, Харманли – 1972, Пловдив) е родоначалник на българския джаз. Завършва гимназия в родния си град. Следва химия в Софийския университет, но поради липса на средства не успява да завърши. За кратко учи в Музикалната академия при Андрей Стоянов. През 1932 г. в „Родно радио“ изпълнява за първи път в България джазов концерт на живо. През 1933 г. организира „Джаз оркестрал клуб“, който е първият джаз клуб у нас.

През 1937 г. създава „Джаз Овчаров“, който свири в ресторант „България“ и е сензация в танцовата ни музика. През 1941 г. „Джаз Овчаров“ привлича джазовите певици Лени Вълкова, Люси Найденова и Леа Иванова, известни като „Трите Ел“. През 1942 г. Овчаров създава първия класически биг-бенд на Балканския полуостров.

Участва във Втората световна война, след която създава нов оркестър. През 1949 г. една покана за турне в Америка възбужда подозрителността на Държавна сигурност. Асен Овчаров е арестуван и обвинен в шпионаж в полза на САЩ и Англия, тъй като е посещавал техните мисии, за да си набави оригинален нотен материал. Обвинен е, че се опитва да джазира „Интернационалът“. Следствен е в ДС шест месеца, след което е изселен със съпругата си в Тутракан и по-късно е въдворен в ТВО „Белене“. Освободен е през 1952 г., но скоро след това по политически причини е осъден на шест години затвор.

След затвора е интерниран в Пловдив, където преподава в Музикалното училище. Работи като композитор и диригент на Ансамбъл за песни и танци при Радио „Пловдив“. Ръководи естрадния състав на Дома на транспортните работници.

През 2001 г. получава посмъртно почетна награда за музика от Министерство на културата.

Илко Ешкенази

Илко Моис Ескенази завършва Първа гимназия във Варна със златен медал. През 1972 г. завършва с отличие Юридическия факултет на Софийския университет. Защитава кандидатска дисертация по правната защита на програмното осигуряване. Той е един от основните автори на Наредба № 8 от 1979 г., с която за първи път в България на програмистите се признава творческия характер на създаването на програми. Наредбата предизвиква интерес в Световната организация по интелектуална собственост в Женева и българските постижения в тази област получават международно признание.

В периода 1976-1994 г. публикува множество научни статии и преподава в Юридическия факултет на СУ, в Школата по патентно право към ВМЕИ, София и в Икономическия университет, Варна.

През 1990 г. е избран за народен представител от СДС във Великото народно събрание, а от 1991 г. е депутат в 36-о Народно събрание. Инициатор е или основен разработчик на много закони, свързани с икономическото развитие, инвестициите, интелектуалната собственост и др.

През 1992 г. е зам.-министър-председател в правителството на Филип Димитров. Оглавява междуведомствената комисия по асоцииране на България към Европейския съюз и ръководи преговорния екип, който провежда седем кръга преговори и множество консултации, в резултат на което през 1993 г. асоциирането става факт. Създаденият от него преговорен екип по-късно активно участва в преговорите на България за членство в ЕС.

От 1990 г. до смъртта си е вицепрезидент на Международната фондация „Св. Св. Кирил и Методий“. След смъртта му неговите близки и приятели заедно с ръководството на Фондацията основават Мемориален фонд „Д-р Илко Ескенази“ към Фондацията, който ежегодно организира конкурс с награди за разработки на млади хора по въпросите на европейската интеграция в областите право и икономика.

Елиас Канети

Елиас Канети е роден през 1905 г. в Русе в семейство на сефарадските евреи Жак Канети и Матилда Ардити. Родът на баща му пристига от Одрин в Русе през XIX век, където развива успешен търговски бизнес, а майка му е от Русе. Фирмата „Канети“ има филиали във всеки по-голям град на страната. Негови по-малки братя са музикалният продуцент Жак Канети и лекарят Жорж Канети.

През 1911 г. семейството се премества в Манчестър, Англия, а след 1912 г. в Лозана и после във Виена, откъдето се мести в Цюрих, а след това във Франкфурт, където той завършва гимназия. От 1924 г. е студент по химия във Виенския университет и завършва с докторат. Занимава се със старокитайска философия, проучва историята на революциите, изучава дарвинизма. Живее в Берлин, където общува с известни писатели и философи.

От 1938 г. до 70-те години живее в Лондон. Последните 20 години от живота си прекарва предимно в Цюрих, където пише своята автобиография. Издава голям брой книги, преведени на повече от 25 езика, удостоен е с множество престижни отличия. По негови произведения са поставени голям брой театрални постановки в България и чужбина. През 1981 г. получава Нобелова награда за литература за цялостно творчество.

Умира през 1994 г. в Цюрих.

Почетен гражданин на Русе и Виена. В чест на писателя родният му град Русе учредява през 2005 г. националната литературна награда „Елиас Канети“. Неговото име в Русе носят площад и Професионалната гимназия по икономика и управление.

Жул Паскин

Жул Паскин (Юлиус (Юлий) Мордекай Пинкас е роден през 1885 г. във Видин, в семейство на сефарадски евреи – богатият търговец на зърно Маркус Пинкас и съпругата му София Русо. Баща му е сред основните дарители за изграждане на Видинската синагога. През 1892 г. семейството се преселва в Букурещ, а през 1895 г. е изпратен да учи във Виена. По-късно учи в художественото училище на Мориц Хейман в Мюнхен, посещава Берлинската академия и работи като илюстратор на немските списания „Симплицисимус“ и „Югенд“.

От 1905 г. е в Париж, където влиза в обществото на уважавани художници. През 1906 г. негови карикатури са публикувани в списание „Българан“, а следващата година урежда първата си самостоятелна графична изложба в Берлин. През 1908 г. посещава парижките частни академии и излага свои рисунки на Есенния салон. Той е сред най-ярките фигури в космополитния артистичен кръг на Монпарнас.

Участва в изложбата „Берлински сецесион“ през 1911 г. в Ню Йорк и в Салона на независимите в Париж. През Първата световна война пътува из Америка, вкл. до Куба. Заедно с Макс Вебер прави изложба в „Мунтрос Галери“, Ню Йорк през 1917 г. На 30 септември 1920 г. получава американско гражданство и се връща в Париж.

Организира множество самостоятелни изложби в Ню Йорк, Париж, Дюселдорф и др. В деня на откриването на изложбата му в Париж – 2 юни 1930 г. се самоубива в ателието си. В деня на погребението му всички търговци затварят галериите си в траур в знак на почит към художника.

Жул Паскин е сред най-големите бохеми на своето време, приятел на Амедео Модилияни, Ърнест Хемингуей, Пикасо и Жорж Папазов. Негови творби има в Националния музей за модерни изкуства в Париж, в Националната библиотека в Париж, в Музея за живопис и скулптура в Гренобъл, в Музея за изящни изкуства в Лил, Общинския музей в Камбре, Музея във Филаделфия, Националната художествена галерия в София и в колекциите на много частни колекционери.

Професор Исак Паси

Исак Соломонов Паси (1928, Пловдив – 2010, София) е роден в семейството на адвоката и испански вицеконсул Соломон Исак Паси. Родът Паси–Калев е сред старите пловдивски еврейски фамилии, известни с богата културна и обществена дейност.

Завършва право в СУ „Св. Климент Охридски“, но се посвещава на философията и започва да преподава в СУ, където преподава повече от 40 години. През 1971 г. е избран за професор по естетика и защитава научна степен доктор на науките.

Автор е на над 30 монографии и стотици статии. Сред най-известните му трудове са: „Трагичното“, „Смешното“, „Естетика на Кант“, „Немска класическа естетика“, „Метафората“, „Съвременна испанска философия“. Редактор и съставител на над 100 тома, сред които творби на Ницше, Киркегор, Фройд, Шестов, Соловьев, Ерих Фром и много други. Публицистичните му текстове, есеистиката и стотиците предговори към философски издания показват не само учения, но и културния педагог, който умее да превежда сложното на разбираем език, без да губи дълбочината му.

Професор Исак Паси подготвя цяло поколение от философи, културолози, журналисти.

Удостоен е с орден „Св. св. Кирил и Методий“ – I ст. за цялостния му принос към българската култура, аудитория 41 във Философския факултет носи неговото име, издателство „Захарий Стоянов“ публикува неговите събрани съчинения в шест тома, а през 2025 г. в Пловдив е открита паметна плоча на рода Паси–Калев, където сред имената е и това на професор Исак Паси.

Професор Любомир Милетич

Любомир Милетич (1863, Щип, Македония – 1937, София) е един от най-видните български учени и интелектуалци в сферата на езикознанието, диалектологията, етнографията и историята и е сред учредителите на Македонския научен институт в София.

Баща му Георги Милетич е български учител в различни градове в Македония. В средата на 70-те години на XIX век семейството му се премества в София. През 1876 г. Георги Милетич постъпва в четата на Панайот Хитов, а Любомир е изпратен да учи в Нови Сад и Загреб, където завършва класическа гимназия. Следва славянска филология в Загреб и Прага.

От 1885 г. е учител в Софийската класическа гимназия, от 1892 г. преподава в Софийското висше училище, а по-късно е назначен за професор по славянска филология.

От 1898 г. е член на Българското книжовно дружество. През 1926 г. е избран за председател на БАН и остава на този пост до смъртта си.

От 1928 до 1937 г. е председател на Македонския научен институт.

Професор Любомир Милетич оставя повече от 400 студии, книги, рецензии, статии и др., много от които на чужди езици. Редактор е на поредицата „Материали за историята на македонското освободително движение“ (1925-1931), един от най-ценните източници за историята на Вътрешната организация и Илинденско-Преображенското въстание, в която са публикувани спомените на видни войводи и водачи на ВМОРО.

Автор е на ценни трудове на тракийска тематика, както и на многобройни публикации и доклади, свързани с трагедията, преживяна от тракийските българи през 1913 г.

Морис Аладжем

Морис Жак Аладжем (1932, София – 2004, София) е композитор, цигулар, саксофонист и художествен ръководител на оркестър. Той е сред авторите, които формират облика на българската поп песен през 60-те и 70-те години и създават незабравими музикални хитове.

Свири на цигулка от 5-годишен, по-късно овладява и саксофона. Като ученик ръководи оркестъра на Първа мъжка гимназия в София и композира. От 1952 г. свири в Студентския естраден оркестър към Клуба на културните дейци в София.

Завършва Инженерно-строителния институт в София през 1956 г. Аранжира песни от 1956 г. за БНР и оркестър „Балкантон“. От 1962 г. свири в оркестър „Балкантон“; главен художествен ръководител е на оркестър „Младост“ при ГУСВ; главен художествен ръководител на дирекция „Българска естрада“. Член е на Съюза на българските композитори от 1970 г. и секретар на бюро на Кабинета за поп музика към съюза.

Работи с най-видните дейци на българската поп музика и джаза. Създава над 400 песни за най-големите имена на попмузиката в България.

Носител е на много престижни награди и отличия в България и чужбина, като фестивала „Златният Орфей“ и конкурса „Мелодия на годината“; носител е на орден „Кирил и Методий“ – I ст.; получава редица награди на Съюза на българските композитори, както и голямата награда за цялостно творчество на „Златният Орфей“. Негови песни са издавани на грамофонни плочи в България, Куба, Германия, Югославия, Финландия, Великобритания и Испания.

Наум Шопов

Наум Шопов (1930, Стара Загора – 2012, София) завършва гимназия в родния си град. Играе в театрите в Стара Загора, Пловдив, Бургас и София (Театър на Народната армия и Народния театър). Участва в десетки филми и стотици театрални постановки. Най-известните филми с негово участие са: „Цар и генерал“, „Случаят Пенлеве“, „Крадецът на праскови“, „Иконостасът“, „Инспекторът и нощта“, „Няма нищо по-хубаво от лошото време“, „Трета след слънцето“, „Топло“, „Вилна зона“, сериалът „Капитан Петко Войвода“, „Константин Философ“, „Граница“ и др.

През 2007 г. е удостоен с награда за цялостно творчество на фестивала „Златен витяз“ в Москва. През 2010 г. получава Държавната награда „Св. Паисий Хилендарски“, а на Стената на славата пред Театър 199 има пано с негов отпечатък.

Тодор Мазаров

Тодор Мазаров (1905, Павел баня – 1975, Виена) е оперен певец, първи тенор на Виенската опера, първият българин пял на сцените на Ла Скала. Пее в Римската опера и други световни оперни театри

От дете се занимава с народна музика. Завършва Педагогическо училище в Казанлък, където учи цигулка и става учител по музика в село Железник, Карнобатско (1922–1927), след което работи в старозагорското лесничейство.

Излиза за първи път на сцената като хорист в „Севилският бръснар“ в операта в Стара Загора (1928). От 1930 г. учи пеене в Държавната консерватория. Дипломира се през 1933 г. и е солист в хор „Гусла“.

През 1934 г. дебютира в Софийската опера. През 1937 г. печели международен конкурс за оперни певци във Виена. Дебютът му там е в ролята на Радамес от операта „Аида“ на Джузепе Верди, отзивите са прекрасни. През октомври го канят по спешност да пее Дон Карлос от едноименната опера на Верди и става вторият певец след Фьодор Шаляпин, на когото операта позволява да пее на родния си език. През следващите години изпълнява на немски Дон Хосе в „Кармен“, Херцога от „Риголето“, Рудолф от „Бохеми“ и много други, но продължава да пее Дон Карлос на български.

През 1938 г. участва във Флорентинския фестивал в ролята на Арнолдо от операта „Вилхелм Тел“ на Росини, изпълнявана дотогава единствено от Алфред Нури (за когото е написана) и Енрико Карузо – партия, „убийствена за всеки тенор“. Представянето му на фестивала в Театро Комунале (9 май 1939) е с огромен успех, веднага е поканен да пее в Ла Скала и в Римската опера. Мазаров отказва да подпише нов договор с виенската Щатсопера и става свободен артист.

През 1939 г. открива сезона на Ла Скала с постановката на „Вилхелм Тел“. През 1940 г. гостува в Римската опера със същата роля. В този сезон пее и на сцените в Парма, Флоренция, Театро Реджо. През 1940 г. гостува в Софийската опера и гастролира из цяла България. От 1948 г. живее във Виена. Пее заедно с Борис Христов на различни сцени в Европа.

През 50-те и 60-те години гостува на оперните театри в Русе, Варна, Пловдив и в Стара Загора. Последният му концерт е през 1972 г. в зала „България“ с хор „Гусла“.

Тодор Мазаров изпълнява повече от 50 роли. След оттеглянето си от сцената е вокален педагог във Виенската консерватория.

Удостоен е с орден „Кирил и Методий“. В Павел баня му е издигнат паметник.

Тръпко Василев

Тръпко Василев Наков (1876, с. Личища, Костурско – 1970, София) е художник, декоратор, галерист и меценат. Чиракува в Цариград при италианския майстор Джовани Трокино и усвоява иконопис и стенопис. Завършва общия курс в Държавното рисуwalно училище. Препитава се като бояджия, декоратор и реставратор на църковни стенописи. През Първата световна война служи в Македоно-одринското опълчение,

Първата си самостоятелна изложба урежда в края на 1907 г. Има предпочитания към пейзажа – главно от софийските покрайнини, есенни или зимни, сковани от студ. Следващите му изложби са през 1910, 1914, 1922 г. След дълго прекъсване прави последната си самостоятелна изложба през 1959 г. Участва активно в живота на дружество „Съвременно изкуство“, подпомага своите колеги и не без основание е наречен от Никола Танев „българският Третяков“.

През 1910 г. открива Първата художествена галерия в София на ул. „Аксаков“ № 18 („Тръпковата галерия“), за да даде поле на изява на всички художници, които желаят да изложат творбите си. Издържа галерията в продължение на много години, през което много художници с национална известност излагат там творбите си. Галерията е домакин и на беседи по проблемите на изкуството, често водени от поета Гео Милев, и на лекции по история на изкуството, четени от живописеца и изкуствовед Антон Митов.

Първата школа по българско танцово изкуство провежда занятията си в Тръпковата галерия. След 1944 г. залата е превърната в скулпторно ателие на Националната художествена академия, до 1992 г.

През 1957 г. Тръпко Василев е удостоен с орден „Кирил и Методий“ I степен за заслуги към българското изкуство.